

Arrest

nr. 232 117 van 31 januari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. GOVAERTS
Beekstraat 9
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 19 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 21 oktober 2019.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 november 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. GOVAERTS, die loco advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam op onbekende datum België binnen.

Op 26 november 2015 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 mei 2016 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk.

Diezelfde dag nam de gemachtigde ten opzichte van verzoeker eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die op 11 juni 2018 bij arrest nr. 205 144 dit bevel om het grondgebied te verlaten vernietigde.

Op 16 juli 2018 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indiende resulteerde in de vernietiging ervan, bij 's Raads arrest nr. 213 855 van 13 december 2018.

Op 14 augustus 2019 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt met een beslissing van 21 oktober 2019 ongegrond verklaard. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing, dat bij de Raad is gekend onder het nr. 240 070.

Ook op 21 oktober 2019 wordt in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer,

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het luidt als volgt:

“Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.

Immers:

Art. 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk dat:

" Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "

Verzoeker heeft medische problemen.

Verzoeker is blijvend lichamelijk verlamd ingevolge een vroeger verkeersongeval. Hij heeft nood aan een permanente verzorging en hulp van derden. Zulke verzorging kan in zijn land van herkomst niet behoorlijk worden verstrekt. Verzoeker is weduwnaar en verblijft momenteel bij zijn enige zoon in België. De ernst van de gezondheidstoestand van verzoeker alsmede de heersende sanitaire en sociale situatie in India houden voor verzoeker een reëel risico in voor zijn leven of fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 9ter van de wet van 15 december 1980. In India is de zorg voor gehandicapten niet gewaarborgd.

De reis naar India zelf en meer bepaald het onderbreken van de medische behandeling zouden voor verzoeker dan ook ernstige gezondheidsrisico's inhouden. (zie bijlage 10 - 13)

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheden.

Verwerende partij heeft nagelaten om een eventuele schending van art. 3 EVRM te onderzoeken vooraleer het afleveren van het bestreden bevel.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien artikel 3 van het EVRM.

Het dient opgemerkt te worden dat de motivering van de bestreden beslissing exact dezelfde is als die van de bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 12.05.2016 en dd. 16.07.2018 die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vernietigd bij arresten respectievelijk dd. 11.06.2018 en dd. 13.12.2018.

In genoemde arresten concludeert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verwerende partij geen rekening had gehouden met verzoeker zijn nood aan permanente verzorging en hulp van derden en dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 3 EVRM wordt aangetoond. De bevelen om het grondgebied te verlaten werd bijgevolg vernietigd, (bijlage 6 en 9)

Verzoeker zal bijgevolg ook beroep aantekenen tegen de beslissing dd. 21.10.2019 van verwerende waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, (zie bijlage 2)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

2.2.2. In casu moet erop worden gewezen dat het bevel om het grondgebied pas werd afgeleverd nadat een beslissing was genomen over de aanvraag die verzoeker had ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Derhalve heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met de medische problemen van verzoeker vooraleer zij het bevel uitvaardigde.

Het middel in het huidige verzoekschrift is identiek aan datgene dat verzoeker ontwikkelde in het verzoekschrift gericht tegen de beslissing houdende het ongegrond verklaren van de voormelde aanvraag. De elementen die hij aanhaalt werden onderzocht door de ambtenaar-geneesheer in het kader van die aanvraag, en de Raad is in zijn arrest nr. 232 116 tot de bevinding gekomen dat de er tegen aangevoerde grieven niet gegrond zijn. Meer bepaald oordeelde de Raad als volgt:

"De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door "de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aan toont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

De beslissing is volledig gesteund op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 3 oktober 2019.

Verzoeker betoogt dat hij blijvend lichamelijk verlamd is.

De ambtenaar-geneesheer stelt terzake dat reeds bij de eerdere aanvraag van 26 november 2015 bleek dat de breuken die hij bij het verkeersongeval had opgelopen geheel waren, en dat hij enkel nog moeilijkheden heeft om te stappen.

Verzoeker betoogt dat de reis naar India zelf en meer bepaald het onderbreken van de medische behandeling voor hem ernstige gezondheidsrisico's zouden inhouden, en hij verwijst naar de stukken 10 tot en met 13 bij zijn verzoekschrift.

De stukken waarnaar verzoeker verwijst zijn 3 standaard medische getuigschriften van respectievelijk 24 november 2015, 25 juni 2019 en 9 augustus 2019 (dit werd voorgelegd bij de aanvraag) en een medisch attest van 14 juni 2019. Ze komen er in essentie op neer dat verzoeker loopt met een looprek, dat hulp door derden noodzakelijk is, en intensieve fysiotherapie zinvol zou zijn. Het advies is hiermee niet in strijd, integendeel: de ambtenaar-geneesheer is van oordeel dat er geen medische contra-

indicatie is om te reizen, en dat uit de stukken die bij de aanvraag werden gevoegd blijkt dat verzoeker baat zou hebben bij medicatie tegen pijn, bij een looprek en bij intensieve kinesio/fysiotherapie.

Verder stelt de ambtenaar-geneesheer dat uit de door hem geraadpleegde informatie, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat hulp bij zijn dagelijkse verzorging (mantelzorg) en geriatrische zorgen beschikbaar zijn in een rust- en verzorgingstehuis, evenals thuisverpleging/thuishulp. Opvolging en behandeling bij een fysiotherapeut, pijnmedicatie en een looprek zijn beschikbaar in India, aldus nog het advies.

Verzoeker betoogt dat hij weduwnaar is en bij zijn enige zoon in België woont, en stelt dat de permanente verzorging en hulp die hij behoeft in zijn land van herkomst niet behoorlijk kan worden verstrekt. De Raad kan alleen maar vaststellen dat hij daarmee niet meer doet dan het tegenspreken van het advies –dat steunt op de bronnen die zijn vermeld en die zich in het administratief dossier bevinden- hetgeen niet volstaat om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer in een ander daglicht te stellen.

In het middel wordt verder geponeerd dat de heersende sanitaire en sociale situatie in India voor verzoeker een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In India, zo stelt hij, is de zorg voor gehandicapten niet gewaarborgd.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer niet alleen de beschikbaarheid van de noodzakelijke zorgen heeft onderzocht, maar ook de toegankelijkheid ervan, om tot de gemotiveerde conclusie te komen dat opvolging en behandeling toegankelijk zijn. Ook op dit vlak vergenoegt verzoeker zich met het louter tegenspreken van het standpunt in het advies, zonder daarbij enige lacune in het onderzoek met concrete argumenten aan te kaarten. Hiermee toont hij dan ook niet aan dat de ambtenaar-geneesheer op onzorgvuldige wijze in strijd met de voorliggende informatie zou hebben gehandeld.

Uit alle onderzochte elementen heeft de ambtenaar-geneesheer afgeleid dat dat de restletsels bij verzoeker na een verkeersongeval in 2014 geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico vormen op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in India, zodat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer.

Aangezien verzoeker niet met concrete bewijskrachtige argumenten heeft aangetoond dat de ambtenaar-geneesheer in casu heeft geoordeeld in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, is evenmin een schending van artikel 3 van het EVRM aangetoond. Deze vermeende schendingen kunnen evenmin worden vastgesteld ten opzichte van de bestreden beslissing die, zoals reeds gesteld, volledig is opgehangen aan het meervermelde advies.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.”

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel of artikel 3 van het EVRM zouden zijn geschonden omdat geen of niet afdoende onderzoek zou zijn gevoerd naar de gezondheidstoestand van verzoeker, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.3. In de mate dat verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing exact dezelfde is als die van de reeds eerder door de Raad vernietigde bevelen, kan hieruit geen onwettigheid worden afgeleid. Immers, in tegenstelling tot hetgeen in de arresten nr. 205 144 en 213 855 werd vastgesteld, werd in casu voorafgaand aan het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten, en meer in het bijzonder in het kader van het onderzoek van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wel degelijk rekening gehouden met de noodzaak aan permanente verzorging en hulp door derden. De context waarin het huidige bevel tot stand is gekomen verschilt dus essentieel van deze waarin de vernietigde bevelen werden afgeleverd. Aangezien verzoeker geen andere argumenten bijbrengt die ertoe zouden kunnen leiden dat de bestreden beslissing als onwettig of onzorgvuldig moet worden afgedaan, volstaan deze vaststellingen om het middel in zijn geheel te verwerpen.

2.2.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS